

*“Erkek sözleri” genelde cinsiyete has sözler olarak,
dikkat çeker,
ve kadınlar da bu sözlere aşınadır;
ama genelde kullanmazlar, bilirsiniz.
Sözler erkeğe sanki daha çok yakıştır gibidir; çünkü yakıştırılır.*

*Bu günlerde bir “erkek sözü” tenime dokunarak, acıttı.
Söz bana kendi anlamını eylemli olarak anlatmayı başardı.*

Konuyu anlatayım:

*Aktif akademik yaşamımda, gerçekten kendime muhatap kabul ederek
birlikte çalışabildiğim az sayıda kişi olmuştur.
Sözünü ettiğim muhataplık da bir sorunu çözebilecek düzeye ulaşmış olma,
yani birlikte bilimsel bilgi üretme / üretebilme durumudur.
Neden söz ettiğimi uzun uzun açıklamadan anlayabilen,
düşüncelerimi izleyebilen
ve de en önemlisi budur: anladığından heyecan duyabilen
akademisyenlerden söz ediyorum.*

*Farklı üniversitelerin fakülteleriyle bağlantı kurup
geniş çaplı projelerin fikirlerini oluşturarak,
uygun kişilerle doğrudan görüşmeler yaparak,
çalışma grubu oluşturabildiğim nitelikli akademisyenlerle çalıştığımız sırada,
içlerinden bazıları daha fazla dikkatimi çekerdi.
Bunlar genelde hem daha iyi yetişmiş genç hocalardı, Dr. 'ları yurtdışında olanlar da vardı.
Hem de saygılı, dikkatli, ne istendiğini iyi anlayan genç akademisyenlerdi.
Yani ben onlarla çalışırken, çok memnun ve huzurluydum.*

*Allah'ın bir lûtfudur, başlanan tüm projelerimizi bitirdik.
Sonra o büyük felâket geldi; uzunca bir süre kimsenin kimseden haberi olmadı.
Hayli zaman sonra, şimdi hatırlayamadığım herhangi sıradan bir nedenle olmalı..
eski proje ortaklarımdan bir Doçenti aramaya çalıştım..*

*Üni. 'den odasına, özelden cep numarasına ulaşamıyorum.
Sonra kendi bölümünün başkanını arayarak, yurt dışında olup olmadığı sordum.
Bölüm Başkanı bilmediğini söyledi.. bu daha da garipti.
Kadrolu bir Doçent görevli ya da özel yurt dışına çıkarken rektörün bile haberi olur.*

*Sonunda Gülen Grubundan olması nedeniyle ilişkisinin kesildiği bilgisi
verildi..*

*“Hocam..” dedi Bölüm Başkanı,
“Siz de biliyorsunuz sanmıştım.. şu andaki durumunu mu soruyorsunuz diye..”
Kendisine teşekkür ederek konuşmayı bitirdim.*

*Elbette bu tür konuşmalar bile, o sırada çok tehlikeli idi,
çünkü o fakülte ve o bölüm gözaltı muamelesine katlanmak sıkıntısını yaşamaktaydı.
Özetle telefonlarda rahat konuşulamadığı yıllardan söz ediyorum.
İnsanların kendi gölgesinden bile korktuğu yıllardan..*

Ve ben.. korku nedir bilmeyen ben..

O günlerde üni.'lerde dehşet yaşanırken bile, korkmasını hâlâ öğrenemeyen ben.. bu haber üzerine parça parça dağılmış beynimi ve kalbimi toparlayabilmek için oturup hayli zaman hareketsiz kalakaldım; bunu iyi hatırlıyorum.

Bilim ahlâkına sahip, üni.'lerdeki akademik ortalamanın üzerinde olan bu genç Doç., nasıl oluyor da bu kadar parçalanmış bir maneviyatla ayakta kalabiliyordu. Aklını nasıl devre dışında bırakabiliyordu. Sonra makalelerini zevkle okuduğum kişilerin, yazılarını arar oldum. Artık gündem dışına çıkmışlardı.. yoktular, yazamıyorlardı.

Ben bilimin ne olduğunu çok iyi bilen, orijinal bilimsel bilgi üretebilen, kuram ve yöntem sahibi bir bilimadamıyım. Ve yanıma yaklaşıp benimle çalışabilen ya da bana yazılarını sürekli okutabilen bu insanlar da, bilimden anlayan, düşünebilen, düşüncelerini düzgün Türkçe ile bilim diline dökebilen insanlardı.

Sonraki ezici düşüncem.. bu genç insanlar nasıl bu kadar iyi yetiştirilebilmişlerdi.. Ve şimdi telef olmaktadır.. Üniversite adına üzülüyordum. Üniversiteler, benim görebildiğim kadarıyla, yurtdışı Dr.'lı, yabancı bir dili okuyup yazabilen iyi akademisyenlerinden kanamaya başlamıştı.. Bu ne kerte yıkıcı, zihin dağıtıcı bir çelişkidir.

Vatan bilinci.. sevgisi.. zatî kişilik duygusu olmayan bu insanlarda bilimsel bilgi üretebilme gücü nasıl oluşuyordu.. Bilimi insan vatani için kazanmak istemez mi.. Vatani için üretmek istemez mi..

Onlar için demek, vatanın sahipliği sorunu varmış. Benim hiç hissetmediğim bir duygu. Vatan her değeriyle birlikte benimdir, sahiplik sorunu nasıl olsun.. Üretmekse üretmek; savaşmaksa savaşmak.. Ama vatan benimdir, en ufak bir kuşku olmaksızın.

O iyi eğitilmiş genç insanlar için üzülüyordum. Üni.'ler kan kaybediyordu.. onun için üzülüyordum. Fakültede, çoğunluğu bilimin b'sinden bihaber mason prof.lar yönetim kadrolarının tümünü işgal ederek salmıyor, genç akademisyenler de bölümden çok dışarıda yapı projelerinde çalışıyorlardı. Zaten mimarlara ya da imar plancılara bilim unvanlarına rağmen bilimadamı denemez; onlar çoğunlukla, meslek sahibi insanlardır, şehirde de onu icra ederler. Onların çoğu ya yapı tanıtır ya da derleme ve az da olsa tarama makaleleri yazarlar; öncelikli işleri yurt dışındaki yapıları form olarak yurda taşımaktır.

O yıllarda yaşadığım deneyim, şimdilerde kanıma dokunmaya başladı. Gülen'in Müslüman bile olmayışı, Hristiyan mezarlığına defninin alay eder gibi, Türkiye'ye kadar uzanıp ilân edilişi..

Bunları “havadis hükmünde” dinlerken, kanıma dokunmamıştı.

*Şu ana kadar demek ki.. zihnim şoku bastırmaktaymış..
Ve birdenbire beden uyandı, o günleri hatırladım ve
bunca zaman sonra
Müslüman Türkiye olarak yaşadığımız bu rezalet
kanıma dokunmaya başladı.*

*Ki.. bu reel dokunuşun ne olduğunu ben de can’da yaşayarak öğrenmiş oldum.
Damarlarımda dolaşan kanı hissetmeye başlamıştım.
Kısa ve etkili yaşanan an’da kan “rahatsızdı”.*

*Erkekler bu sözü çok söylerler ya, bilirsiniz.
Erkekliklerine dokunan her şey, doğrudan kanlarına dokunur.
Yani böyle dile getirirler..*

*Hissederek yaşadığım kısa süreli çok değişik bir deneyimdi.
Ben de öğrenmiş oldum.*

Ş.e.